

РЕШЕНИЕ

№ 11799

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 52 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НИКОЛАЙ ИЛ. НИКОЛОВ

при участието на секретаря СИЛВИЯ Н. ВЕЛКОВА
като разгледа докладваното от НИКОЛАЙ ИЛ. НИКОЛОВ Гражданско дело № 20211110171474 по описа за 2021 година

Предявени са искове по чл. 357, ал.1 КТ, във връзка с чл. 26, ал. 1, ал. 2 и чл. 30 ЗЗД; по чл. 344, ал. 1, т. 1; по чл. 344, ал. 1, т. 2 и по чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл.225, ал. 1 от КТ.

Ищецът М. С. П. твърди, че е работил при ответника по трудово правоотношение на длъжността „Специалист продажби“ по Трудов договор №20/26.03.2014г. и допълнителни споразумения към него. Заявява, че съгласно Допълнително споразумение №269/19.11.2021г. е преназначен на длъжността „Търговски представител“, като е уговорен 6-месечен срок за изпитване в полза на двете страни. Поддържа, че на 30.11.2021г. му е било връчено Заявление от Марияна Димитрова-директор „Човешки ресурси и Администрация“, с което го уведомяват, че трудовото му правоотношение с ответника ще бъде прекратено на основание чл. 71, ал.1 КТ, считано от 01.12.2021г. Твърди, че на 01.12.2021 г. му е връчена Заповед № 154/01.12.2021г. за прекратяване на трудовия договор на основание чл. 71, ал. 1 КТ, считано от 01.12.2021г. Заявява, че процесната Заповед № 154/01.12.2021г. не е подписана от управителя на дружеството, а от лице, което не разполага с работодателска власт. Поддържа, че Допълнително споразумение № 269/19.11.2021г. е недействително /нищожно/, тъй като е привидно или е сключено при условията на заобикаляне на закона, а евентуално е недействително /унищожаемо/, тъй като е подписано под въздействието на заплаха от страна на работодателя-ответник. Твърди, че клаузата за изпитване в Допълнително споразумение № 269/19.11.2021г. е недействителна, тъй като новата длъжност „Търговски представител“, като трудова функция съвпада или най-малкото е твърде сходна с предходната длъжност „Специалист продажби“, поради което предвиждането на повторно изпитване за наличие на качества за изпълнение на длъжността е в нарушение на забраната по чл. 70, ал.5 КТ. Претендира да бъде обявено за недействително Допълнително споразумение №269/19.11.2021г. към Трудов договор №20/26.03.2014г., респ.клаузата за изпитване в него; уволнението да бъде признато за незаконно и да бъде отменено (да се отмени процесната Заповед №154/01.12.2021г., като незаконосъобразна); да бъде възстановен на предишната работа „Търговски представител“, евентуално „Специалист продажби“; да бъде заплатено обезщетение от 9882 лева за периода от 01.12.2021 г. до 01.06.2022 г., през което е останал без работа, ведно със законната лихва

от 01.12.2021 г. до окончателното плащане на вземането. Претендира и разноските.

Ответникът „Е.Д.Д.“ ЕООД е получил препис на исковата молба и в срока по чл. 131 от ГПК е подал писмен отговор. Заявява, че между страните е имало трудово правоотношение, по силата на Трудов договор № 20/26.03.2014г., като ищеца е заемал длъжността „Специалист продажби“ и впоследствие по Допълнително споразумение №269/19.11.2021г. е преназначен на длъжността „Търговски представител“. Твърди, че трудовото правоотношение е прекратено със Заповед №154/01.12.2021г. на основание чл.71, ал.1 КТ, считано от 01.12.2021г. Поддържа, че на ищеца му е наложено дисциплинарно наказание „Предупреждение за уволнение“ на основание чл. 188, т. 2 КТ със Заповед №62/20.10.2021г. Заявява, че ищеца е предлагал трудовото правоотношение да бъде прекратено на основание чл. 331 КТ или като длъжността бъде съкратена, като му било заявено, че същото ще бъде прекратено единствено по негова молба. Претендира разноски.

В първото заседание по делото, проведено на 22.06.2022 г., на основание чл. 214, ал. 1 ГПК, съдът е допуснал увеличение на предявения от ищеца иск с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ, като същият се счита предявен за сумата от 10 949.38 лева, ведно със законната лихва от датата на исковата молба-13.12.2021 г. до окончателното плащане на сумата.

Софийски районен съд, след преценка на всички доказателства и доводи на страните, съгласно чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че: 1) ищецът е работил при ответника по Трудов договор № 20/26.03.2014 г. (и допълнителни споразумения към него), на длъжността „Специалист продажби“, с код по НКП: 33393004, 2) по силата на Допълнително споразумение № 269/19.11.2021 г. и на основание чл. 119, във връзка с чл. 70 КТ трудовото правоотношение е изменено, като е променена длъжността на ищеца, а именно – „Търговски представител“, с код по НКП: 33223003 и е уговорен 6-месечен срок за изпитване в полза на двете страни; 3) сключеният между страните Трудов договор № 20/26.03.2014г. е прекратен на основание 71, ал. 1 КТ по силата на Заповед №154/01.12.2021г., считано от 01.12.2021г.

От сключения между страните Трудов договор №20/26.03.2014 г. се установява, че М. С. П. е заемала длъжността „Специалист продажби“ при ответника, като съгласно чл. 2 от договора, видът, обемът и точното описание на дейностите, които са трудови задължения на служителя, се определят в длъжностна характеристика, изготвена от работодателя и връчена на служителя при подписването на договора.

Представена е електронна кореспонденция между страните, с неоспорено съдържание, от която се установява, че ищеца е заявил, че след проведени телефонни разговори на 24.09.2021 г. и 27.09.2021 г. относно пълната промяна в естеството на работата и длъжностната му характеристика, не е съгласен с отправеното от работодателя предложение за преназначаване. В отговор Марияна Димитрова е изпратила имейл, с който уведомява ищеца, че работодателя няма нужда от освобождаване от заеманата от него длъжност, а от лице, което да изпълнява функциите, описани в длъжностната му характеристика.

Със Заповед № 62/20.10.2021 г. на М. С. П. е наложено дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ за извършено от нея дисциплинарно нарушение, представляващо нарушение на трудовата дисциплина, което е оспорено от работника, за което е образувано гражданско дело № 20211110171475, по описа на СРС, 75 състав и по което е постановено Решение № 3276/02.03.2023 г., с което на основание чл. 357, ал. 1 във връзка с чл. 188, т. 2 от Кодекса на труда наложеното със Заповед № 62/20.10.2021 г. дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ е отменено, като незаконно.

Съгласно Допълнително споразумение № 269/19.11.2021 г. и на основание чл. 119 КТ, във връзка с чл. 70 КТ трудовото правоотношение е изменено, като е променена длъжността на ищеца, а именно – „Търговски представител“ и е уговорен 6-месечен срок за изпитване в полза на двете страни. По делото е приета длъжностна характеристика за

длъжността „Търговски представител“, в която подробно са изброени задълженията, отговорностите и необходимите изисквания за заемане на длъжността.

Като писмено доказателство е прието заявление от Мариана Димитрова, в качеството ѝ на директор „Човешки ресурси и администрация“ с дата 30.11.2021 г., с което ищеца е уведомен, че трудовия му договор се прекратява на основание чл. 71, ал. 1 КТ, считано от 01.12.2021 г. По делото е прието пълномощно от управителя на ответника Джоузеф Маурис Джабра, с което упълномощава Марияна Георгиева Димитрова да изготвя и подписва всички необходими книжа, свързани с възникването и прекратяването на трудовите правоотношение между предприятието и работниците и служителите на същото.

От приложената по делото трудова книжка и направената в съдебно заседание констатация по представената трудова книжка в оригинал се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение между страните ищеца не е постъпвал на работа при друг работодател.

Приет е Фиш за работна заплата за м.юни 2021 г., съгласно който брутното трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 1824.88 лева.

Съгласно заключението за изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено, размерът на последното брутно трудово възнаграждение при пълен отработен месец е в размер на 1824.88 лева, а обезщетението за оставане без работа за периода от 01.12.2021 г. до 01.06.2022 г. е в размер на 10 949.28 лева.

Видно от представените по делото Молби от 01.11.2021 г. и от 19.11.2021 г. ищеца е заявил използването на платен годишен отпуск в периода от 01.11.2021 г. до 05.11.2021 г., респективно от 22.11.2021 г. до 26.11.2021 г.

От събраните по делото гласни доказателствени средства, чрез разпита на свидетелите: Иво Плакунов – съпруг на ищеца и Пенка Иванова – служител при ответника, се установи, че в периода от 01.11.2021 г. до 05.11.2021 г. ищеца е бил на работа, като същия не е ползвал заявления от него отпуск, а в периода от 22.11.2021 г. до 26.11.2021 г. е използвал заявления с молба от 19.11.2021 г. платен годишен отпуск.

При така установените факти съдът приема следното от правна страна:

На първо място следва да бъде разгледано възражението на процесуалния представител на ищеца, че Заповед № 154/01.12.2021 г. е подписана от лице без представителна власт, което съдът намира за неоснователно. Безспорно е между страните, а и е установява от служебно извършена справка в Търговски регистър и регистър на ЮЛНЦ, че Камелия Атанасова Велкова е била прокурист на ответното дружество в процесния период и в това качество е подписала Заповед №154/01.12.2021 г. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ТЗ, прокуристът е физическо лице, натоварено и упълномощено от търговец да управлява предприятието му срещу възнаграждение. Упълномощаването на прокуриста трябва да бъде с нотариално заверени подписи и да се заяви от търговеца за вписване в търговския регистър и регистър на ЮЛНЦ заедно с образец от подписа на прокуриста, което в случая е изпълнено, видно от каченото в ТРРЮЛНЦ пълномощно за учредяване на прокура, заверено на 16.12.2011 г. от нотариус Евгения Братоева, рег. № 547 на НК. Според разпоредбата на чл. 22 ТЗ, прокуристът има право да извършва всички действия и сделки, които са свързани с упражняване на търговското занятие, да представлява търговеца, да упълномощава други лица за извършване на определени действия. Той не може да упълномощава друго лице със своите права по закон. Прокуристът няма право да отчуждава и да обременява с тежести недвижими имоти на търговеца, освен ако е специално упълномощен. Упълномощаването може да бъде ограничено само за дейността на отделен клон. Други ограничения нямат действие по отношение на трети лица. Съгласно Тълкувателно решение № 6/11.01.2013 г. по тълкувателно дело №6/2012 г. на ОСГК при ВКС е допустимо делегиране на работодателска правоспособност чрез упълномощаване при прекратяване на трудово правоотношение, извън случаите на налагане на дисциплинарни наказания по чл. 192, ал. 1 КТ. Следователно съгласно закона, както и

посоченото Тълкувателно решение, правомощията на прокуриста са изключително широки и не е необходимо да са изчерпателно и изрично изброени в договора за търговско управление. Достатъчно е договора за прокура да е валидно сключен. В тази връзка съдът достига до извод, че прокуриста може да осъществява всички действия, които може и търговското дружество, той е *alter ego* на търговеца, поради което извън ограниченията изрично посочени в закона, той може да извършва всички действия. Това е и логиката за назначаването на прокурист – същият да управлява цялото или обособена част от предприятието, като разполага с пълната за това юридическа свобода. На практика представителната власт на прокуриста е идентична с обема на представителната власт на законния представител на търговското дружество, извън посочените в чл. 22, ал. 2 ТЗ изключения. Ето защо в обема на представителната власт на прокуриста винаги се включват и правните действия по отношение на трудовите правоотношения (учредяване, прекратяване и т. н.), тъй като в чл. 22 ТЗ подобно ограничение няма. В тази връзка процесната уволнителна заповед е подписана от лице с представителна власт, която включва и работодателската такава.

По предявените установителни искове по чл. 357, ал.1 КТ, във връзка с чл. 26, ал. 1, ал. 2 и чл. 30 ЗЗД:

С оглед правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК, ответникът носи доказателствената тежест (т.е. има процесуалното задължение) да установи обстоятелства от които извежда, че оспорената клауза от трудовия договор съответства на императивните правила на закона, а ищеца следва да докаже пълно и главно фактите от които извежда наличието на основанията за нищожност или унищожаемост – заобикаляне на закона, привидност или заплашване.

Основанията в общия закон - по чл. 26-34 ЗЗД, за недействителност на договорите, намират субсидиарно приложение, доколкото нещо друго не е уредено в КТ, което значи, че наличието на определени пороци на договора, сочещи на нищожност или унищожаемост по ЗЗД е възможно да водят до недействителност на трудовия договор

В случая между страните не се спори, че са се намирали в трудово правоотношение по силата на Трудов договор № 20/26.03.2014 г. (и допълнителни споразумения към него), на длъжността „Специалист продажби“, както и че е сключено Допълнително споразумение № 269/19.11.2021 г., на основание чл. 119 КТ, във връзка с чл. 70 КТ, трудовото правоотношение е изменено, като е променена длъжността на ищеца, като от 19.11.2021 г. бил назначен на длъжност „Търговски представител“.

На следващо място от Допълнително споразумение към трудово договор № 269/19.11.2021 г. се установява, че в клаузата на чл. 2, страните са уговорили срок за изпитване от 6 месеца, който срок е уговорен в полза на двете страни.

Следователно, основният спорен въпрос е валидността на Допълнително споразумение към трудово договор № 269/19.11.2021 г., респ. клаузата на чл. 2 от него.

Съгласно цитираното и от ищеца Решение № 96/15.06.2018 г. по гражданско дело № 4048/2017 г., на III ГО при ВКС, клаузата от трудовия договор за определяне на срок за изпитване е недействителна поради заобикаляне на закона, когато с нея не се цели проверка на годността на работника или служителя за изпълняваната работа и в този случай прекратяването на трудовия договор на основание чл. 71 КТ е незаконно, поради злоупотреба с право в нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ. Заобикаляне на закона е налице, когато с правомерни средства се постига забранен резултат, а злоупотребата с право представлява упражняване на субективното право с цел да се увреди друго лице. Когато работодателят знае, че работника или служителя е годен за изпълняване на длъжността и уговаря срок за изпитване, той действа недобросъвестно при сключване на трудовия договор. А когато работодателят упражни правото по чл. 71, ал. 1 КТ в срока за изпитване, при условие че е знаел за годността на работника или служителя да изпълнява длъжността, то работодателят действа недобросъвестно при прекратяване на трудовия договор. В първия случай възниква недействителност на клауза от трудовия договор поради нарушение на забраната за

недобросъвестност по чл. 8, ал. 1 КТ, а във втория случай е налице злоупотреба с право и незаконно уволнение, отново поради нарушение на чл. 8, ал. 1 КТ.

Това разбиране е напълно в съответствие с характера и целта на трудовия договор със срок за изпитване – да се проверят качествата на работника или служителя и неговата квалификация, с оглед годността му да изпълнява конкретно възложените му трудови функции. Затова уговорка за изпитване може да има само веднъж при първоначалното сключване на трудовия договор. Свободата на страните по трудовото правоотношение да уговарят срок за изпитване е ограничена с разпоредбата на чл. 70, ал. 5 КТ, според която за една и съща работа, с един и същ работник или служител, в едно и също предприятие, трудов договор със срок за изпитване може да се сключва само веднъж. Така законодателят е установил еднократност и изключителност на договора със срок за изпитване, за да не се държи работникът или служителят в договорна връзка, която е неокончателна и несигурна и която се прекратява по облекчен ред. Изменение на трудов договор в такъв с уговорка за изпитване е допустимо само ако едновременно с това се промени и трудовата функция на работника или служителя. Клаузата със срок за изпитване, включена в трудов договор при формално спазени изисквания на чл. 70 КТ – трудовият договор да е първи между страните за определена длъжност е недействителна поради заобикаляне на закона, когато с нея се цели не проверка на годността на работника за изпълняваната работа, а прекратяване на договора с конкретен работник по облекчения за работодателя ред на чл. 71, ал. 1 КТ по причини, които не са свързани с изпълняваната работа. В този случай е налице злоупотреба с право по смисъла на чл. 8, ал. 1 КТ, тъй като единствената цел на работодателя е била работникът да бъде уволнен по реда на чл. 71, ал. 1 КТ. Няма пречка да се сключи договор за изпитване с работник или служител, който вече е работил при същия работодател по окончателен трудов договор, ако договорът се сключва за нова трудова функция, т. е. за друга длъжност, при която се изпълнява различна по характер трудова функция, такава, каквато до този момент работникът или служителят не е изпълнявал. В този случай изпитването на работника или служителя е с оглед да се установи дали новата длъжност е подходяща за него. Забраната по чл. 70, ал. 5 КТ важи само за една и съща работа, независимо от наименованието на длъжността. Няма да е налице хипотезата на чл. 70, ал. 1 КТ само в случаите, когато работодателят вече е проверил годността на работника или служителя и последният също е наясно с възможността да се справи с работата, напр. по-рано е изпълнявал трудовите функции, съставляващи същинското съдържание на новата длъжност (Решение № 765/11.01.2011 г. по гражданско дело № 228/2010 г., на III ГО при ВКС; Решение № 160/08.05.2015 г. по гражданско дело № 4811/2014 г., IV ГО при ВКС).

Следователно, за да се прецени дали в настоящия случай е налице злоупотреба с право от страна на работодателя при прекратяване на трудовия договор между страните на основание чл. 71, ал. 1 КТ е необходимо да се отговори на въпроса дали е идентичност или сходство между трудовите задължения/функции, изпълнявани от ищеца на длъжността „Специалист продажби“ по Трудов договор № 20/26.03.2014г. и на длъжността „Търговски представител“. В доказателствената тежест на ответника е било да установи, че в обективната действителност са се осъществили всички материални предпоставки, които обуславят законното прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 71, ал. 1 КТ, респективно че длъжността, на която служителят е преназначен се различава от предходната. В настоящия случай не са ангажирани доказателства в тази насока. В съдебната практика са дадени критериите, по които следва да се извършва преценката за идентичност на трудовите задължения – с оглед естеството на възложената работа, на свойствените задължения за длъжността. В случая не е представена длъжностната характеристика за длъжността „Специалист продажби“, за да може да бъде направена преценка за сходството и различията между функциите, които служителят е следвало да изпълнява. Представената имейл кореспонденция между страните не може пълно и главно да докаже различията между двете длъжности. Същата е осъществена месеци преди преназначението, не е коментирана нито длъжността, на която ще бъде преназначен ищеца, нито променените ѝ функции. Предвид това съдът намира, че ответника не е провел пълно и главно доказване по отношение на обстоятелствата за които е носел доказателствена тежест,

поради което с оглед нейните неблагоприятни последици, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК, а именно че длъжностите, които ищеца е заемал – „Специалист продажби“ и „Търговски представител“ не се различават.

Съдът намира, че е осъществен фактическият състав на заобикаляне на закона, доколкото допълнителното споразумение, което ищеца претендира да е нищожно, води до неправомерен резултат – повторно уговаряне на клауза за изпитване за същата или сходна длъжност и има за самостоятелен ефект прекратяване на трудов договор със служител по облекчен ред, пренебрегвайки установената в Кодекса на труда закрила. За това свидетелства краткият срок, в който ищеца е заемал новата си длъжност (от момента на влизане в сила на Допълнителното споразумение – 19.11.2021 г. до изготвянето на уведомление за неговото прекратяване – 30.11.2021 г.), който изключвайки времето, през което ищеца е бил в отпуск (22.11.2021 г. до 26.11.2021 г.) е един работен ден – 29.11.2021 г. За този един ден работодателят не е имал възможност да провери качествата на работника/служителя за справяне със задълженията на новата длъжност, но въпреки това е уволнил същия, като единствената му цел при включването на клауза със срок за изпитване във втория трудов договор е била да може да го прекрати по облекчен ред, а не да провери качествата на ищеца, с оглед възможността му да се справи с конкретно възложените му трудови функции.

Предвид уважаването на така предявения иск не следва да се разглеждат предявените в условията на евентуалност искове за недействителност.

В заключение клаузата по чл. 2 от Допълнително споразумение към трудов договор № 269/19.11.2021 г. се явява нищожна, като сключена при заобикаляне на закона, но това не влече нищожност на цялото допълнително споразумение, с оглед на което единствено тя следва да бъде прогласена за недействителна.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ:

Предявеният иск за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна е в зависимост от резултата по прогласяването/отхвърлянето на нищожността на клаузата по чл.2 от Допълнително споразумение към трудов договор № 269/19.11.2021 г. В тази връзка щом клаузата по чл.2 от Допълнително споразумение към трудов договор № 269/19.11.2021 г. е прогласена за нищожна, то иска за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна е основателен и като такъв следва да бъде уважен.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.2 КТ:

Уважаването на иска за възстановяване на заемана преди уволнението длъжност е обусловено от уважаване на иска за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. След като съдът приема, че иска за признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна е основателен, следва да бъде уважен и обективно съединения с него акцесорен иск за възстановяване на предишната работа на длъжността „Търговски представител“.

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3, във връзка с чл.225, ал.1 КТ:

Предпоставка за уважаване на осъдителния иск за обезщетение на работника или служителя за времето, през което е останал без работа, поради уволнението е признаването на уволнението за незаконно, като заедно с нея обаче работникът или служителят трябва да докаже вредите от незаконното уволнение и причинната връзка между тях.

В резултат на незаконното уволнение ищецът е претърпял вреди, защото не е получавал трудово възнаграждение, след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника - 01.12.2021 г. Липсата на трудово възнаграждение за ищеца след тази дата е в причинна връзка с уволнението. Отговорност следователно за посочените вреди следва да носи именно ответникът, защото те произтичат пряко от неговото неправомерно действие. В тази насока обезщетението за шест месеца след незаконното уволнение, а именно за времето от 01.12.2021 г. до 01.06.2022 г., съгласно приетото от съда заключение на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза и съобразно чл. 225, ал.1 и ал.2, във връзка с

чл. 228, ал.2 от КТ е в размер на 10 949.28 лева. С оглед на гореизложеното предявеният иск следва да бъде уважен за пълния размер от 10 949.28 лева, ведно със законната лихва от датата на исковата молба- 13.12.2021 г. до окончателното плащане на сумата, съгласно допуснатото изменение/увеличение на иска в първото по делото съдебно заседание.

По разноските:

При този изход на правния спор разноси се следват само на ищеца и в тази връзка ответникът следва да бъде осъден да му плати сумата от 1650 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Ответникът следва на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати на Софийски районен съд, сумата от 897.97 лева, представляваща разноси за държавна такса от 597.97 лева и възнаграждение на вещо лице от 300 лева.

С оглед на гореспоменатото и така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА по иск с правно основание чл.26, ал.1, предложение второ от ЗЗД, предявен от М. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Градина“ 10, ет.5, ап.17 и съдебен адрес: гр. София, ул. „Проф. Н. Михайлов“ № 2, ет. 3, ап. 11, срещу „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:....., със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1, клаузата на чл. 2 от Допълнително споразумение № 269/19.11.2021 г. към Трудов договор № 20/26.03.2014 г., съгласно която е уговорен в полза и на двете страни М. С. П. и „Е.Д.Д.“ ЕООД, шестмесечен срок за изпитване.

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, уволнението на М. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Градина“ 10, ет.5, ап.17 и съдебен адрес: гр. София, ул. „Проф. Н. Михайлов“ № 2, ет. 3, ап. 11, от длъжността „Търговски представител“ при „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1, извършено със Заповед № 154/01.12.2021 г. на прокуриста на „Е.Д.Д.“ ЕООД.

ВЪЗСТАНОВЯВА на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, М. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Градина“ 10, ет.5, ап.17 и съдебен адрес: гр. София, ул. „Проф. Н. Михайлов“ № 2, ет. 3, ап. 11, на длъжността „Търговски представител“ при „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1.

ОСЪЖДА „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1, да заплати на М. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Градина“ 10, ет.5, ап.17 и съдебен адрес: гр. София, ул. „Проф. Н. Михайлов“ № 2, ет. 3, ап. 11, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ, сумата 10 949.28 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради незаконното уволнение за периода от 01.12.2021 г. до 01.06.2022 г., заедно със законната лихва, върху тази сума от предявяването на исковата молба- 13.12.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1, да заплати на М. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр.София, ж.к.“Градина“ 10, ет.5, ап.17 и съдебен адрес: гр. София, ул. „Проф. Н. Михайлов“ № 2, ет. 3, ап. 11, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата 1650 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Е.Д.Д.“ ЕООД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 62, ет. 4, офис 1, да заплати на Софийски районен съд, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, сумата 897.97 лева, представляваща разноси за държавна такса от 597.97 лева и възнаграждение на вещо лице от 300 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____